

NOS

Antonín Boháč

VÁLEČNÝ DENÍK

Antonína Boháče

FAKTA A SVĚDECTVÍ

Antonín Boháč

Válečný deník Antonína Boháče

Nakladatelství NOOS, s.r.o.

ISBN 978-80-88117-05-6

© Jaromír Boháč, Praha 2016. Veškerá práva si vyhrazuje autor. Opisoání a jakékoliv rozmnožování bez jeho svolení není dovoleno a bude považováno za porušení autorských práv.

NAKLADATELSTVÍ

Úvod nakladatele

Letos si připomínáme, společně s celou Evropou, počátek velké světové války, kterou díky té následující, jež ji ještě ve svých hrůzách a záběrů předčila, nazýváme „první“. Tato válka nebyla původně „naší“. Češi, český národ nestál u jejích příčin, přesto se jí účastnil, a to měrou nemalou a s výsledkem, který nám přinesl novodobý samostatný republikánský stát – samostatnost téměř po 300 letech od porážky českých stavů na Bílé hoře v roce 1620! V rámci mobilizované armády Rakouska-Uherska (R-U) bylo mobilizováno asi 1,4 miliónu českých mužů. O život přišlo a celkové ztráty se uvádějí kolem 130–180 tisíc mužů. Současně se na straně dohodových mocností účastnili národně osvobozenického boje tzv. Československé legie, tvořené našimi krajany a vojáky, kteří přeběhli zejména na východní, balkánské a italské frontě. Jejich bojové ztráty se uvádějí na 5,5 tisíce mužů. Těm vděčíme za to, že politické snahy T. G. Masaryka, Dr. E. Beneše a generála R. Štefánika přinesly vytouženou samostatnost obou našich národů ve společném státě: Československu. To umožnilo svobodný rozvoj obou našich národů na základě republikánském a demokratickém.

Tato válka byla válkou imperialistickou a velmocenskou. Byla iniciována zejména Německem a jeho velmocenskými ambicemi na ovládnutí západního území tzv. „ruského“ Polska, Litvy a celého Pobaltí. Ruské ambice na druhou stranu spočívaly ve vlivu a současně „ochraně“ balkánských slovanských států, zejména Srbska, proti tradičnímu tlaku Německa a R-U na Balkán a na východ. Generalita R-U, slovy barona Franze Conrada, náčelníka generálního štábu, varovala arcivévodu Františka d'Este: *„Sjednocení jihoslovanského plemene je jedním z mohutných národních hnutí, jež nelze přehlížet. Buď k tomu dojde v rámci hranic monarchie na úkor Srbska, nebo pod vedením Srbska na úkor monarchie.“* Tím byl jasně dán rámeček zájmů na Balkáně. Tyto snahy navíc byly podporovány vydatně Německem, které slibovalo podporu v případě vstupu Ruska do války proti R-U. Snaha zničit srbské „sršní hnízdo“, které podněcovalo protimonarchistické myšlenky v samotné monarchii, bylo předem připraveným cílem.

28. června na výročí srbské porážky v roce 1389 v bitvě na Kosově poli a na státní svátek Srbska se konala „provokativní“ – minimálně „netaktní“ návštěva arcivévodky F. Ferdinanda d'Este, následníka trůnu s chotí, vévodkyní Žofií rozenou hraběnkou Chotkovou, v Sarajevu. Na to se připravila srbská vlastenecká organizace „Černá ruka“ vycvičená v Srbsku. Jedním z jejich členů byl mladý devatenáctiletý Srb Gavrielo Princip, který provedl atentát. Nakonec byl i vězněn v Čechách v Terezíně. R-U vyhlásilo Srbsku válku. Atentát nejvíce uvítalo Německo, císař Vilém II., který prohlásil: *„Se Srby je nutno zatočit, a to hned teď.“* Nakonec Rusko vyhlásilo mobilizaci, kterou Německo chápalo jako vyhlášení války, a tak si jednotlivé státy vyhlásily válku. Připojila se Francie, Anglie, později Itálie a světový evropský konflikt byl na světě. Srbové ale dali jasně najevo, že se budou bránit i přes poměrně slabou srbskou armádu. Prvního útoku R-U armády proti Srbsku v počtu 200 000 mužů se účastnili i čeští vojáci. Srbové ale odpověděli zcela nečekaně. Za 12 dní stáli útočníci opět ve svých výchozích pozicích a tak 50miliónové R-U utrpělo porážku od 4miliónového Srbska. To byl ale jenom začátek. Pak nastoupil první cílený teror ze strany R-U armády proti civilnímu srbskému obyvatelstvu, který dosud moderní války nezažily. Evropu čekaly 4 roky dosud nevídaných utrpení a zmaru mnoha mladých životů bojujících za jim nevlastní zájmy.